

DEBATT. Europeiska ledare har accepterat förvandlingen av orter till fientliga kalifat som blivit till no-go-zones. De vet att om 20-30 år kommer Europa vara styrt av Islam. Gamla monument och museer kan förstöras. Det skriver dr Guy Millière som är professor vid Paris Universitet och författare till 27 böcker om Frankrike och Europa.

Text: dr Guy Millière | Originalartikel: The Islamic Future of Europe | Artikeln har tidigare publicerats på Gatestone-institutets svenska hemsida

Guy Millière – Foto: Dreuz.info

Terrorattacken i Barcelona skapade samma reaktioner som alla de andra storskaliga terrorattackerna i Europa: tårar, böner, blommor, ljus, nallar och protester med budskapet att ”islam innebär fred”. När folk samlades för att kräva tuffare aktioner mot de ökande islamistiska influenserna över kontinenten konfronterades de av en ”antifascistisk” demonstration. Muslimerna organiserade en demonstration för att försvara islam; de hävdade att muslimer som är bosatta i Spanien är de ”största offren” för terrorism.

Ordföranden för Spanska federationen för islamiska religiösa samfund, Mounir Benjelloun El Andaloussu, talade om en ”konspiration mot islam” och sade att terroristerna var ”instrument” för islamofobiskt hat. Borgmästaren i Barcelona, Ada Colau, grät inför kamerorna och sade att hennes stad skulle förbli ”öppen” för alla invandrare. Guvernören i Katalonien, Carles Puigdemont, använde ett liknande språk. Spaniens premiärminister Mariano Rajoy, en konservativ, var den enda som vågade nämna **jihadistisk terrorism** med sitt rätta namn. Nästan alla europeiska journalister sade att Rajoys ordalag var för stränga.

Förvirring och förnekelse

De allmänna europeiska nyhetstidningarna som återigen beskriver skräcken söker efter förklaringar till något de om och om igen kallar för ”oförklarligt”. Den ledande spanska dagstidningen, *El País*, skrev i ett reportage att ”radikalisering” är ”utanförskapets” bittra eftersmak i vissa ”samhällsklasser”, och man tillade att lösningen var ”social rättvisa”.

I Frankrike föreslog *Le Monde* att terroristerna vill ”elda på hatet”, och underströk att européerna måste undvika ”fördomar”. I Storbritannien förklarade *The Telegraph* att ”mördare ger sig på västvärlden för att väst är väst; inte på grund av dess handlingar” – men man talade om ”mördare”, inte ”terrorister” eller ”islamister.”

Antiterrorexperter sade i intervjuer på TV att attackerna, som utförts över hela kontinenten i ökande takt, kommer att bli alltmer dödliga. De noterade att Barcelona-jihadisternas ursprungliga plan hade varit att förstöra Sagrada Família-katedralen och döda tusentals människor. Specialisterna upprepade att européerna helt enkelt får lära sig att leva med hotet av ett utbrett blodbad. De erbjöd inga lösningar. Återigen sa många att terroristerna egentligen inte är muslimer – och att attackerna ”inte hade något med islam att göra.”

Många av Västeuropas ledare behandlar islamistisk terrorism som ett livsfaktum som européerna måste vänja sig vid – som en slags avvikelse som är orelaterad till islam. De undviker ofta att tala om ”terrorism” överhuvudtaget.

Efter attacken i Barcelona utfärdade den tyska förbundskanslern **Angela Merkel** en kort förebråelse om en ”avskryvård” händelse. Hon uttryckte sin ”solidaritet med det spanska folket och gick sedan vidare. Den franska presidenten Emmanuel Macron twittrade ut ett meddelande om sin beklagan och talade om en ”tragisk attack”.

Över hela Europa marginaliseras uttryck för ilska medvetet. Uppmaningar till mobilisering, eller seriösa förändringar i invandringspolitiken, kommer bara från politiker som hånfullt beskrivs som ”populistiska”.

Minsta lilla kritik mot islam väcker en nästan enhällig upprördhet. I Västeuropa är böcker som skrivits av personer i Muslimska Brödraskapets närhet, såsom **Tariq Ramadan**, fullt tillgängliga. Böcker som är ”politiskt inkorrekta” existerar också, men säljs under diskarna som om de vore smuggelgods. Islamistiska bokaffärer säljer broschyrer som uppmanar till våld utan att dölja vad de sysslar med. Dussintals imamer, som **Abdelbaki Es Satty**, den misstänkta hjärnan bakom attacken i Barcelona, fortsätter att predika outröttligt; om de arresteras släpps de snabbt fria igen.

Underkastelsen regerar. Samtalet överallt handlar om att européerna, trots de förekommande hoten, måste leva sina liv så normalt som möjligt, men européerna ser vilka hot som existerar. De ser att livet inte är i närheten av normalt. De ser poliser och soldater på gatorna, säkerhetskontroller dyker upp, strikta kontroller vid ingången till arenor och butiker. De ser otryggheten överallt. De blir tillsagda att bara ignorera källan till hoten, men de känner till källan. De hävdar att de inte är rädda. Tusentals människor i Barcelona ropade, ”*No tinc por*” (”vi är inte rädda”). Faktum är att de är livrädda.

Framtiden byggs för Islam

Opinionsundersökningar visar att européerna är pessimistiska och tror att framtiden kommer bli dyster. Undersökningar visar också att européerna inte längre känner tillit till de som sitter vid makten, men de känner att de inte har något val.

Denna förändring i deras liv uppstod på så kort tid, för mindre än ett halvt århundrade sedan. Innan dess fanns det bara några tusen muslimer i Europa – främst arbetskraftsinvandrare från före detta europeiska kolonier. De skulle stanna i Europa tillfälligt, så de ombads aldrig att integreras.

De blev snart hundra tusen, sedan miljoner. Deras närvaro blev permanent. Många blev medborgare. Det blev otänkbart att be dem integreras: de flesta verkade se sig själva som muslimer i första hand.

De europeiska ledarna gav upp med att försvara sin egen civilisation. De började hävda att alla kulturer skulle ses på samma sätt. De verkar ha gett upp.

Läroplaner ändrades. Barn fick lära sig att Europa och väst hade plundrat den muslimska världen – inte att muslimerna faktiskt hade invaderat och erövrat det kristna Bysantinska riket, Nordafrika och Mellanöstern, större delen av Europa, Grekland, norra Cypern och Spanien. Barnen fick lära sig att den islamiska civilisationen hade varit praktfull och välmående innan koloniseringen ska ha ödelagt den.

Välfärdsstater, etablerade under efterkrigstiden, började skapa stora underklasser av människor som fastnade permanent i ett beroende, precis när antalet muslimer i Europa dubblades på nytt.

Sociala bostadsprojekt blev plötsligt muslimska områden. Uppkomsten av massarbetslösheten – som i huvudsak påverkade de mindre kvalificerade arbetarna – förvandlade muslimska områden till områden med massarbetslöshet.

Gemenskapsorganisatörer började berätta för arbetslösa muslimer att efter att de ska ha plundrat deras ursprungsländer hade européerna utnyttjat sina muslimska arbetare för att återuppbygga Europa, och behandlade nu dessa som värdelösa arbetsredskap.

Brottsligheten ökade. Muslimska områden blev områden med hög kriminalitet.

F.d. Pakistans premiärminister Benazir Butto (1953-2007) ville ha dialog. Butto mördades 2007. CIA pekar ut talibanledaren Baitullah Mehsud som skyldig.

Extremistiska muslimska predikanter anlände; de förstärkte hatet mot Europa. De sade att muslimerna måste komma ihåg vilka de var; att islam måste ta sin hämnd. De förklarade för unga muslimska brottslingar i fängelse att våld kunde användas till en ädel sak: jihad.

Polisen gav order om att inte lägga sig i för att inte elda på spänningarna. Områden med hög kriminalitet blev no-go-zoner, grogrunder för rekrytering av islamistiska terrorister.

De europeiska ledarna accepterade förändringen i delar av sina länder till fiendens territorier.

Upplopp ägde rum; ledare drog sig tillbaka ännu mer. Lagar godkändes som begränsade yttrandefriheten.

När den islamistiska terrorismen först slog till mot Europa visste makthavarna inte vad de skulle göra. Det vet de fortfarande inte. De är fångar i en situation de själva skapat och inte längre kan kontrollera. De verkar känna sig hjälplösa.

De kan inte anklaga islam: lagarna de godkännt har gjort detta olagligt. I de flesta europeiska länder stämplas till och med ett ifrågasättande av islam som ”islamofobi”. Detta leder till höga böter, om inte rättegångar och fängelsestraff (som i fallen Lars Hedegaard, Elisabeth Sabaditsch-Wolff, Geert Wilders och George Bensoussan).

De kan inte återupprätta lagen och ordningen i no-go-zonerna: det skulle kräva ett militärt ingripande och en förflyttning mot krigsrätt. De kan inte anta lösningar som föreslagits av partier som de har pressat mot oppositionen i Europas politiks marginaler.

De kan inte ens stänga sina gränser som avskaffades år 1995 med Schengenavtalet. Att återinföra gränskontroller skulle vara dyrt och ta tid.

Europas ledare verkar varken ha viljan eller resurserna för att motsätta sig vågen av de miljontals muslimska migranterna som kommer från Afrika och Mellanöstern. De vet att terrorister gömmer sig bland migranter, men de granskar dem ändå inte. Istället tar de till undanflykter och lögnar. De skapar program för ”avradikalisering” som inte fungerar: de ”radikala” vill till synes inte ”avradikaliseras”.

Europas ledare försöker definiera ”radikalisering” som ett symptom av ”psykisk ohälsa”; de överväger att be psykiatriker ta hand om röran. Sedan talar de om att skapa ett ”europeiskt islam”, som skiljer sig helt från all annan islam på jorden.

De sträcker högfärdigt på sig och säger att de har starka principer; att Barcelona kommer att förbli ”öppet” för invandrare. Angela Merkel vägrar möta konsekvenserna av sin politik som låter otaliga migranter komma in i landet. Hon slår ner på länder som vägrar anta hennes politik.

Europeiska ledare kan se att en demografisk katastrof äger rum. De vet att om två-tre årtionden kommer Europa vara styrt av islam. De försöker bedöva icke-muslimska befolkningar med drömmar om en idyllisk framtid som aldrig kommer att existera. De säger att Europa kommer tvingas leva med terrorism, att det inte finns något att göra åt saken.

Men det finns mycket som kan göras; de vill bara inte, eftersom det kan kosta dem de muslimska väljarna.

Winston Churchill sade till Neville Chamberlain ”Du fick chansen att välja mellan krig och vanära. Du valde vanära, så du kommer att få krig.” Detta gäller än idag.

För tio år sedan sade historikern Walter Laqueur, och syftade på det han kallade för ”Europas sista dagar” att den europeiska civilisationen höll på att dö ut och att endast gamla monument och

museum skulle överleva. Hans diagnos var för optimistisk. Gamla monument och museum kan mycket väl komma att sprängas i luften. Se bara på vad de svarttäckta supportrarna för ”Antifa” – en ”antifascistisk” rörelse vars handlingar är mycket fascistiska – gör med statyer i USA.

Barcelonas Sagrada Família-katedral blev skonad enbart tack vare en terrorists klumpighet, eftersom han inte visste hur man skulle hantera sprängämnen. Andra platser kanske inte har lika stor tur.

Europas död kommer med största säkerhet bli våldsam och smärtsam: ingen verkar vara villig att stoppa den. Väljarna kan fortfarande göra det, men de måste agera nu, snabbt, innan det är för sent.

Text: dr Guy Millière, professor vid Paris Universitet, författare till 27 böcker om Frankrike och Europa | Originalartikel: The Islamic Future of Europe